

Ὁ Σύλλογος Ἑλλήνων Φίλων τοῦ TeX, γνωστός καὶ ὡς «Ἕλληνες Φίλοι τοῦ TeX» (ΕΦΤ γιὰ συντομία) ἀποτελεῖ τὴν ἐπίσημη Τοπικὴ Ὀμάδα τοῦ TeX ἢ τὸ ἑλληνικὸ TeX LUG (Local Users Group).

Ὁ ΕΦΤ ἰδρύθηκε τὸ 1997 στὴν Ἐάνθη καὶ ἀποσκοπεῖ στὴν διάδοση τῆς ποιοτικῆς ἑλληνικῆς τυπογραφίας μὲ τὰ σύγχρονα ἠλεκτρονικὰ μέσα, καὶ εἰδικότερα στὴν διάδοση τοῦ συστήματος TeX γιὰ τὴν στοιχειοθεσίαν ἑλληνικῶν κειμένων. Ἐπίσης, ὁ ΕΦΤ συνδράμει στὴν βελτίωση καὶ ἐφαρμογὴ στὰ ἑλληνικὰ δεδομένα τῶν ἐργαλείων τοῦ συστήματος TeX καὶ στὴν δημιουργία νέων ἐργαλείων (π.χ. LaTeX, Ὠμέγα, κ.λπ.) ποὺ διευκολύνουν τὴν παραγωγὴ ἐντύπων στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἀρχαία καὶ νέα. Τέλος, στοὺς στόχους τοῦ Συλλόγου συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ μελέτη, διατήρηση καὶ ἐφαρμογὴ τῶν ἀξιῶν τῆς παραδοσιακῆς ἑλληνικῆς τυπογραφίας στὴν ἐποχὴ τῶν Η/Υ.

Ἐκτὸς τῶν ἐκδόσεων, ὁ Σύλλογος συμμετέχει στὴν συντήρηση τῆς ἑλληνικῆς ἐπιλογῆς (greek option) τοῦ πακέτου babel γιὰ τὸ LaTeX, καὶ βοηθάει στὴν ἔκδοση καὶ διάδοση ἑλληνικῶν γραμματοσειρῶν γιὰ τὸ TeX ἢ καὶ τὸ Ὠμέγα.

Ὅποιος ἐπιθυμῆ νὰ ὑποβάλει ἐργασία γιὰ δημοσίευση στὸ Εὔτυπον ἢ θέλει νὰ ρωτήσῃ κάτι σχετικὰ μὲ τὸ περιοδικό, μπορεῖ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὴν ὀμάδα σύνταξης τοῦ περιοδικοῦ στὴν διεύθυνση τοῦ Συλλόγου.

Ἔργο ποὺ ὑλοποιήθηκε καλύπτει μὲ ὄρους ἐρευνητικῆς αὐτοδυναμίας καὶ ἐπιστημονικῆς αὐτοτέλειας. Καλοῦνται ρεμπέτικα τραγούδια τὰ ἄσματα τῶν πληγωμένων, ἀπλῶν, ἀγνῶν καὶ αἰσθαντικῶν ψυχῶν τῆς —Ἑλλάδος—.

Ἐνα οὐσιῶδες κενό, ἀφοῦ ἀναδεικνύει καὶ προβάλλει στὴν ἑλληνικὴ καὶ τὴ διεθνή ἀκαδημαϊκὴ κοινότητα. Τὰ ρεμπέτικα ὑπῆρξαν κάποτε ἡ παρηγοριὰ μας.

Ἱστοσελίδα τοῦ Ἔργαστηρίου. Ἡ ἔνδειξη «ψηφιακὴ μορφή» (Ἔντονο χρῶμα) βρίσκεται στὸ τέλος κάθε ἠλεκτρονικῆς καρτέλας. [Ἡ περιφρονημένη χωρὶς ἀνταπόκριση ἀγάπη καὶ τὸ τρισμέγιστον μαρτύριον τοῦ θαμένου ἐκουσίως ἔρωτος ἀπὸ τὰ ρεμπέτικα τραγούδια ἐξόχως ἀνιστορήθησαν. Ἦταν οἱ λευκοὶ ἀσπασμοὶ τῶν παραγνωρισμένων. “Ἀξιώθηκα νὰ κρατήσω στὰ χέρια μου τὸ βουβό, πλέον, μπουζούκι τοῦ στρατηγοῦ Μακρυγιάννη. Ρεμπέτικα δὲν τραγουδοῦσαν οἱ γυναῖκες (αὐτὲς συνήθως ἀργὰ κατανοοῦν τὸ πόσο ἀγαπήθηκαν), οὔτε τὰ τραγουδοῦσαν οἱ σκληρόκαρδοι. Κρατοῦσα, τότε, σὰν βιολὶ τὸ σῶμα σου, μὰ τώρα ποὺ εἶμαστε μακριὰ σ’ ἔχω. Τὸ ξέρω· ἡ θέση μου εἶναι στὸ νεκροταφεῖο.

Ὅχι μόνο γιὰ τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ὁμορφιὰ τῆς ἀλήθειας νιάζομαι.

Ἔρωσ συμβαίνει σὰν δυστύχημα. Θὰ ψάχνεις λυπημένη νὰ μὲ βρεῖς στοὺς ἄδειους δρόμους καὶ θὰ ρωτᾷς παντοῦ γιὰ μένα, καὶ στὴν περιρρέουσα μελαγχολία τῶν ρεμπέτικων τραγουδιῶν θὰ ἀναζητᾷς ἐπὶ ματαίῳ παρηγοριὰ. Δὲν εἶμαι δικὸς μου.

Ἐφέτος ἀνήμερα τὸ Πάσχα ἔβρεχε καὶ ἡ δολιότης πίκραινε τὴν καρδιά μου. Τὸ ξέρω· ἡ θέση μου εἶναι στὸ νεκροταφεῖο. Εἶμασταν ἀκόμη παιδιὰ ὅταν μᾶς μάραναν καὶ ζήσαμε σὰν γέροι. Σιωπῶ μὲν, ἀρνοῦμαι δὲ νὰ πεθάνω γιὰ τὰ δακρυσμένα μάτια σου πάντα μὲ γνέφουν.

Θλιβερὰ βλέματα τέκνα τῆς σιωπῆς μου. Ὁ θάνατος ἀπόψε διώχνει τὸ κάθε τι ἀπ’ τὴν ψυχὴ μου. Χαίρομαι τὴν παραφροσύνη τώρα. Τὰ ρεμπέτικα τραγούδια βάλλουν ὡς ἀναμνησεις.

Ἴσως νόμιμο πάθος ἔδωσα καὶ πάθος δὲν ἔλαβα, κι ὅ,τι ἔπιασα ἔγινε στάχτη. Πολλὰ ἐδιδάχθη ἀπὸ τὰ ρεμπέτικα. Ὁ πατέρας μου μὲ γαλούχησε μὲ τὰ τραγούδια αὐτὰ.

Ἐχτισα τὸ παρὸν βιβλίον, σὰ νὰ ἔχτιζα χελιδονοφωλιὰ, πρὸς χάριν τοῦ ἰσοβίου φίλου Τσιτσάνη. Τὴν ἐγκαρτέρηση ἐδιδάχθη ἀπὸ τὰ ρεμπέτικα. Ἐφιαλτικὲς νύχτες τοῦ αἰῶνος οἱ ἐνθυμήσεις ἐλλοχεύουν. Ἄχ, σβήνω ὅταν ἐσὺ χρησιμοποιοεῖς τὰ αἰσθήματά μου σὰν κέρματα.

Ἄν πρόκειται κανεὶς νὰ διατηρήσῃ τὴν εὐαισθησίαν του ἄς εἶναι ὁ ἡττημένος. Ἐνιωσα τὰ πάντα μόνον σὰν πάθη. Ἄφησέ με νᾶμαι παράφορος, ἀφοῦ ἡ λογικὴ εἶναι ὁ προθάλαμος τῆς Ὑπῆρξα

Ένας Ίδανικός Φαῦνος. Θὰ σὲ γκρεμίσω μὲ δάκρυα, ζοφερὴ πολυαγαπημένη. Τὰ ρεμπέτικα τραγούδια εἶναι τραγούδια τῆς καρδιάς. Καὶ μόνον ὁποῖος τὰ πλησιάσει μὲ ἀγνὸ αἶσθημα τὰ νιώθει καὶ τὰ χαίρεται. Γιατὶ, ἡ καρδιά μὲ καρδιά μετριέται.

Ἐκλείσεν ὁ κύκλος τῶν ρεμπέτικων τραγουδιῶν. Ἀνῆκουν πιά στὸ παρελθὸν τὰ τραγούδια αὐτὰ. Αἴφνης σκοτείνιασε ἡ πλάση καὶ ἡ αὐτοκτονία ἀπέβη τὸ ὄνειρο ἐκάστου ἐχέφρονος ἀνθρώπου. Ὁ θεηφόρος ἔρωσ μόνη πειθὼ τῆς ζωῆς. Φυλακτὰ σὲ σχῆμα καρδίας ἀντίκρυστα στὸ βυζαντινὸ μουσεῖον Ἀθηνῶν. Στὰ λάσια μπράτσα τῶν ρεμπέτηδων συχνὰ βλέπω κεντημένη μιὰ καρδιά μὲ φυλλοκάρδια, ὅπου στὴ μέση της ἔχει τὸ ὄνομα τῆς πολυαγαπημένης. Οἱ χαρὲς, ὅπως καὶ οἱ ἡδονές, ὀδηγοῦν στὴν γνήσια θλίψη.

Ἦπια τὰ χίλια πικρὰ ὄχι, πρὶν καταπιαστώ μὲ τὰ ρεμπέτικα. Σὰν χειρονομίες σφοδροῦ κοπετοῦ μοιάζουν τὰ φτερουγίσματα αὐτουνηῶν ποὺ χορεύουν ζεῖμπέκινο.

Ὁ Γιάννης Τσαρούχης ξέρεي γιατί ἀποκαλεῖ τὸν ζεῖμπέκινο Χορὸ τῶν Χορῶν.

Ἴσως, μόνον ἓνας ἐρωτευμένος μποροῦσε νὰ συντάξει τὸν ἐπικήδειο τῶν ρεμπέτικων τραγουδιῶν, ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ φαντάζουν σὰν μαγικὸς λουλουδότοπος μακρινός, ὀριστικὰ χαμένος καὶ ἀπροσπέλαστος. Ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Εἶμαι φίλος τῶν νεκρῶν.

Ἴσχυρός ὡς ὁ ἔρωσ, πανίσχυρος ὡς ὁ θάνατος ἐξακοντίζεται πρὸς τὸ παρελθόν.

Ἡ θλίψη ἀποτελεῖ τὴν ἠχῶ τῶν ἐρωτικῶν λαϊκῶν ἀσμάτων. Εἶθε, σύντομα τὰ ἑλληνόπουλα νὰ διδάσκονται στὰ σχολεῖα τὴν ἀπαράμιλλη μελαγχολία τῶν ρεμπέτικων τραγουδιῶν. Τὸ ἐπόμενο πάθος μὲ σώζει ἀπὸ τὸ προηγούμενο, μὰ κάθε πάθος κατακάθεται στὴν παλίμψηστη ψυχὴ μου σὰν μαυρίλα, καὶ τότε ἡ αὐτοκτονία ὑποδύεται τὴν λύτρωση.

Ἡ ἰδιοφυῖα εἶναι ἡ μόνη ἀποδεκτὴ μορφή παραφροσύνης, ὁ δὲ οἶκτος φόρτος ἀλλοτρίων δυστυχιῶν. Ὁ ἔρωσ στερεῖται νίκης. Ἀρχίζει καὶ τελειώνει μὲ ἦττα τοῦ ἀνδρός. Σὰν τὸν Ἀχιλλεῖα ἤσουνα ὑπερήφανη καὶ σκληρόκαρδη· ὅμως, ὦρα σου καλὴ, ὅπου κι ἂν βρίσκεσαι, γλυκιά μου ἀγαπημένη. Ἀδυνατῶ νὰ θάψω τὶς ἀναμνήσεις κι αὐτὸ θὰ προσδιορίσει τὸν θάνατό μου. Τὴν κοίτη τοῦ τάφου μου εἶδα.

Ἐρημὴ Ἀθήνα ποὺ μὲ τρομοκρατεῖ κι ὅλο μὲ ἐξωθεῖ πρὸς τὴν αὐτοκτονία. Ἡ ἀπαισιοδοξία εἶναι ἀπόδειξη ἀνθρωπιᾶς. Οὔτε μπορῶ οὔτε θέλω νὰ ξεχάσω, καὶ ποὺ ἀφότου ἐχάθη σὲ μαῦρα σκοτάδια μ' ἔριξε. –Εγὼ εἶμι ὁ ἐχθρὸς μου–.

Ἐνας ἀποτυχημένος. Εἶναι ὑπερβολὴ νὰ ζεῖς μὲ ἀγάπη κι εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ κατέχεις, τόσο πολὺ, τὰ μυστικὰ τῆς ψυχῆς σου.

Ἀργεῖς· ἡ ψυχὴ μου παγώνει. Ἐκείνην ποὺ κάθεται ἀντίκρυ μου τὴν ἔχω μὲς στὰ στήθια μου. Οἱ σκιὲς τῶν δολοφονηθέντων φίλων, καὶ ψὲς τὴ νύχτα, ὅπως κάθε νύχτα, ἦρθαν ἀργοσαλεύοντας στὸν ὕπνο μου, καὶ τάχα ἤσουνα μαζί τους, μισοκρυμμένη, σιωπηλὴ, μαραμμένη. Ὁ οἶκτος δέον νὰ θεωρεῖται τῆς ἀγάπης ἢ ἀνάληψις.

Ὅταν φεύγει ἡ ἀγαπημένη εἶναι σὰν νάχει πεθάνει. Στὰ μάτια σου τὰ σημάδια τῆς προδοσίας.

Ἡ ὁμορφιά μιᾶς γυναῖκας εἶναι ἓνα ἔνδυμα εὐχαριστήσεως.

Ἦκμασαν τὰ ρεμπέτικα τραγούδια τὴν ἐποχὴ ποὺ μετρούσαμε τάφους.

Ἡ δράση σχεδὸν ἀποβλακώνει τὸν ἄνδρα. Οἱ ἄνδρες τῶν ρεμπέτικων τραγουδιῶν ἀπεχθάνονται τοὺς μετριοπαθεῖς. Εἶναι σοφὸς ὁποῖος ἀγαπᾷ κι ἐλπίζει, καὶ εἶναι σοφώτατος ὁποῖος λυπᾶται. Ὁ ἐρωτευμένος καταντάει μισὸς ἄνθρωπος. Μιὰ εἰδικὴ λεβεντιὰ ἀπαιτεῖται γιὰ νᾶναι κανεὶς ἀνήθικος. Εἶναι ἀντιδραστικὸς κι ὁ ἀρνούμενος νὰ ἀποθάνει.

Ἐρωτα μάθετε οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς. Πάντα οἱ ἀπογοητευθέντες σώζουν τὴν οἰκουμένην. Τρομάζω ὅταν σκέφτομαι. Ὁ ἔρωσ θρέφει (ἀλίμονο) τοὺς ἰδεώδεις.

Ἡ λογικὴ μου ἐδρεύει στὴν καρδιά μου. Τὰ τοῦ παρελθόντος ἀγλαΐζονται. Ὁ κυνισμὸς φαίνεται πὼς εἶναι ὁ θώραξ τῶν εὐαισθητῶν, ποὺ τοὺς προφυλάσσει ἀπὸ τὸν δαίμονα τῆς ἐνδοσκοπήσεως. Ὁ οἶκτος ἔρχεται μὲ τὰ χρόνια. Ἡ σκέψη εἶναι δυστυχία.